

La batalla de Barcelona

«Els nervis dels portaveus de l'estatu quo i el desplegament d'opïnadors i editorialistes per impedir el pacte Maragall-Colau demostren que hi ha molt en joc a la capital del país»

Quan s'alcen tantes veus que reclamen sense subtileses que s'impedeixi un govern independentista a Barcelona, resulta evident que de totes les negociacions per bastir acords municipals, la batalla més important es lliura a la capital del país.

És evident que les esquerres han guanyat a Barcelona, com també és evident que un acord ERC-Comuns gaudiria d'una estabilitat molt superior a la dels últims quatre anys de govern municipal, àdhuc sense majoria absoluta. S'intenta vendre la falsa dicotomia entre un pacte en clau nacional i un pacte en clau social, però la realitat és que la majoria absoluta no es pot aconseguir sense violentar el perímetre de les esquerres estrictes.

Enlloc està escrit, però, que calgui assolir la majoria absoluta per bastir un govern municipal. Molts consistoris tiren endavant amb un govern de la llista més votada amb acords més o menys estables en funció del programa. El problema de fons és un altre: un alcalde independentista faria molt de mal a un Estat que trontolla i s'esquerda cada cop més.

És causal que coincideixin Jordi Évole i José Maria Zarzalejos en reclamar que Ada Colau accepti els vots de Ciudadanos per evitar que Maragall sigui alcalde? "Que s'obri una via d'aigua en un partit tan dur com Ciudadanos no em sembla malament", defensava el creador de Salvados a La Vanguardia. "Si el consistori barcelonès es perd per a la causa constitucionalista, seríem molt a prop d'una situació crítica per al sistema de 1978", escrivia l'exdirector de l'ABC al Confidencial.

Els defensors de l'estatu quo posaran tota la carn a la graella per evitar la premsa internacional, a banda d'explicar que a Catalunya en les tres conteses electorals ha guanyat un partit independentista, escampi la sucosa notícia de que tot i la repressió política i judicial desfermada com a conseqüència dels Fets d'Octubre, Barcelona torna a tenir un alcalde republicà, 80 anys després.

En un article a El Periódico, Ada Colau reclamava un tripartit amb ERC i PSC, però posava sobre les espatlles de Collboni el preu més elevat: lluitar contra els empresonaments polítics i els exilis i treballar per un referèndum. Pot assumir aquest preu el candidat del PSC? Alhora, Colau vetava JxC i Ciudadanos, amb la qual cosa el govern que tanta por fa a l'establishment queda com l'única opció viable.

Sembla obvi que Maragall haurà de cedir si vol ser alcalde. I haurà de cedir davant una Ada Colau que ha demostrat ser la supervivent de la desfeta de Podemos arreu de l'Estat. Els programes d'ERC i els Comuns en l'aspecte social són altament compatibles, i establir el punt de trobada en l'àmbit nacional en el consens del 80 per cent que vol una sortida política al conflicte és molt més natural que un "pacte Frankenstein" de Comuns+PSC+Ciudadanos.

Els nervis augmentaran i les pressions seran enormes per terra, mar i aire, per la qual cosa cal admetre que tot pot passar i qualsevol resultat és plausible, per més antinatural que resulti. El cost polític que pugui tenir davant un electoral que observa espaordit com les promeses de fa només una setmana -"no pactarem mai amb aquest o amb aquell"- avui ja són paper mullat, això ja és un altre tema.